

[Collet]

ren skal administrere anderledes, så må man lave loven om, så må folketinget ændre loven. Når loven bestemmer, at ministeren er ankeinstans, ja, så er han ankeinstans. Når ministeren som ankeinstans i discountsagen har truffet en beslutning om ikke at offentliggøre tekniske oplysninger med udtrykkelig hjemmel i loven, men et flertal pålægger ham noget andet, hvis det gør det, så er der forfatningsretligt et meget pinligt problem, for kan et flertal i folketinget pålægge en minister at administrere i strid med bestemmelserne i en lov? Kan et flertal i folketinget pålægge en minister at administrere i strid med bestemmelserne i en lov? Svaret er nej.

I samfundet er vi nu på mange områder inde i en farlig udvikling med hensyn til tvungen offentlig indsamling og registrering af oplysninger om den enkelte. Det er på mange måder betænkeligt, at det offentlige sidder inde med oplysninger og registre om den enkelte person eller den enkelte virksomhed, men særlig betænkeligt er det, når oplysningerne som her direkte af en statsmyndighed ønskes offentliggjort til skade for de registrerede. Dette er nok et område, folketinget må koncentrere sig mere om i fremtiden.

Til sidst vil jeg rette blikket lidt mod baggrunden for denne forespørgsel. Det er vanskeligt ud fra de synspunkter, som jeg har fremhævet, at se nogen som helst saglig baggrund for denne forespørgsel. Den enkelte forbruger har for det første ingen interesse og nytte af de tekniske oplysninger, som forespørgerne ønsker offentliggjort, og der er ikke i denne sag tale om virksomhedsforhold, der selv med den videste fortolkning kommer ind under monopollovens formål, således som det fremgår af lovens § 1.

Når forespørgslen så ikke synes at have saglig baggrund, hvad kan formålet da være? Det er jo interessant, at socialdemokratiet her tilslutter sig et VS-initiativ. Om socialdemokratiet har ønsket – som efterhånden sædvanligt, efter at det er kommet i opposition – at lægge sig sådan klos op ad SF's synspunkter for at tage vælgerne fra dette parti tilbage, det ved kun socialdemokratiet selv, men noget kunne tyde på, at det hænger således sammen, når socialdemokratiet efter at have været i regering i uafbrudt næsten 10 år med enkelte afbrydelser nu pludselig ønsker, at industriministeren administrerer i strid med

eksisterende lovgivning. Hensigten er for os at se klar. Det er ikke af hensyn til forbrugerne, socialdemokratiet har tilsluttet sig VS' initiativ. Det ser snarere ud, som om det er stemmefiskeri hos SF, der ligger bag – eller eventuelt ønsket om at finde en ny minister at chikanere.

Sønderby (V):

Da vores ordfører, hr. Lennart Larson, ikke kan være til stede, skal jeg på venstres vegne sige, at den forespørgsel, som vi drøfter her i dag, alene drejer sig om offentliggørelsen af monopoldirektoratets redegørelse om discountbutikker. Det er altså ikke en debat for og imod discountforretninger, men alene et spørgsmål om redegørelsen, om at gøre redegørelsen så objektiv som muligt.

Vi finder, det er rigtigt, at ministeren har afstået fra at tage stilling til klager over redegørelsens konklusion og synspunkter, idet dette omfattende materiale sammen med monopoldirektoratets synspunkter er et vigtigt bidrag ved vurderingen af discountbutikkernes rolle i detailvarehandelen.

Industriministeren har gjort rede for de klager, der er kommet ind over visse ting i redegørelsen, og for baggrunden for, at ministeren ikke vil offentliggøre de ting. Vi er enige med ministeren, når han har taget disse klager til efterretning. De kommer fra organisationer og enkeltvirksomheder, som har påpeget konkrete oplysninger, som har været direkte misvisende, hvad angår forbrugerpriserne. Her vil rapporten nok give et skævt billede af de egentlige konkurrencevilkår mellem discountbutikker og supermarkeder. Oplysningerne er af en sådan karakter, at de giver et forkert indtryk, de virker uheldigt og konkurrenceforvridende og vender den tunge ende nedad over for de mindre forretninger.

For at redegørelsen kan blive så konkret som muligt, er det også nødvendigt at udelade skønnede oplysninger, der hviler på budgetterede omkostningsstørrelser. Det forekommer ikke rimeligt, at virksomhederne skal forpligte sig til at give oplysninger, som giver udtryk for en fremtidig udvikling, der ofte er forbundet med en betydelig usikkerhed. Endvidere vil disse skøn også være uhensigtsmæssige for rapportens værdi, idet sådanne budgetskøn ofte må revideres. Frem-